

Страни в главното производство

Ищец: Alicja Sosnowska

Ответник: Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

Предмет

Преюдициално запитване - Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu — Тълкуване на член 5, трета алинея ЕО, на член 2 от Директива 67/227/ЕИО на Съвета от 11 април 1967 година за хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъка върху оборота (ОВ 71, 1967 г., стр. 1301), както и на член 18, параграф 4 и на член 27, параграф 1 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота — Обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1) — Национална правна уредба в областта на данъка върху оборота, която предвижда по-малко благоприятни ред и условия относно срока за възстановяване на надвнесеното, за данъчнозадължени лица, които започват да осъществяват облагаеми доставки и са регистрирани като данъчнозадължени лица, осъществяващи вътреобщностни доставки — Принципи на данъчен неутралитет и на пропорционалност

Диспозитив

1. Член 18, параграф 4 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, изменена с Директива 2005/92/ЕО на Съвета от 12 декември 2005 година, и принципът на пропорционалност не допускат национална правна уредба като разглежданата по главното производство, която с цел да позволи необходимите проверки за предотвратяване на данъчните измами и избягване на данъци удължава от 60 на 180 дни, считано от датата на подаване на декларацията по данък върху добавената стойност от данъчнозадълженото лице, срока, с който националната данъчна администрация разполага, за да възстанови на дадена категория данъчнозадължени лица надвнесения данък върху добавената стойност, освен ако същите предоставят обезпечение в размер на 250 000 PLN.
2. Разпоредби като разглежданите по главното производство не представляват „специални мерки за дерогация“, с които се цели предотвратяване на определени данъчни измами или избягване на данъци по смисъла на член 27, параграф 1 от Шеста директива 77/388, изменена с Директива 2005/92.

(¹) ОВ C 69 от 24.3.2008 г.

Решение на Съда (трети състав) от 12 август 2008 г. (преюдициално запитване от Cour d'appel de Montpellier — Франция) — Процедура за екстрадиция срещу Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

(Дело C-296/08 PPU) (¹)

(Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателно-правни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Членове 31 и 32 — Европейска заповед за арест и процедури за предаване между държавите-членки — Възможност за изпълняващата искане за екстрадиция държава да прилага конвенция, която е приета преди 1 януари 2004 г., но се прилага в тази държава от по-късна дата)

(2008/C 260/05)

Език на производството: френски

Препращаща юрисдикция

Cour d'appel de Montpellier

Страна в процедурата за екстрадиция по главното производство

Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

Предмет

Преюдициално запитване — Cour d'appel de Montpellier (Франция) — Тълкуване на членове 31 и 32 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3) — Възможност за държава-членка да използва в отношенията си с друга държава-членка процедури, различни от предвидените в рамковото решение, и по-конкретно предвидените в Дъблинската конвенция от 27 септември 1996 г. за екстрадицията между държавите-членки на Европейския съюз — Отражение на липсата на уведомление от страна на издалата заповедта за арест държава-членка за съществуващите споразумения и съглашения, които тя желае да продължи да прилага — Възможност за изпълняващата заповедта за арест държава-членка да прилага конвенция, която е приета преди 1 януари 2004 г., но е влязла в сила в тази държава след посочената дата

Диспозитив

1. Член 31 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки трябва да се тълкува в смисъл, че се отнася само до хипотезата, при която е приложим режимът на европейската заповед за арест, какъвто не е случаят, когато искането за екстрадиция е свързано с деяния, извършени преди датата, посочена от държава-членка в декларация, направена в съответствие с член 32 от това рамково решение.

2. Член 32 от Ратково решение 2002/584 следва да се тълкува в смисъл, че допуска изпълняваща държава-членка да прилага Конвенцията за екстрадицията между държавите-членки на Европейския съюз, съставена с акт на Съвета от 27 септември 1996 г. и подписана на същата дата от всички държави-членки, дори когато тя е станала приложена в тази държава-членка едва след 1 януари 2004 г..

(¹) ОВ С 223, 30.8.2008 г.

Жалба, подадена на 27 юни 2008 г. от Landtag Schleswig-Holstein срещу Определение на Първоинстанционния съд (втори състав) от 3 април 2008 г. по дело T-236/06, Landtag Schleswig-Holstein/Комисия на Европейските общности

(Дело C-281/08 P)

(2008/C 260/06)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Landtag Schleswig-Holstein (представители: S. Laskowski, Privatdozentin и J. Caspar, Professor)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

- жалбоподателят моли жалбата да се обяви за допустима и основателна,
- да се отмени определението на Първоинстанционния съд от 3 април 2008 г.,
- да се уважат исканията на жалбоподателя в първоинстанционното производство и да се обяви за допустима и основателна жалбата по дело T-236/06,
- при условията на евентуалност, делото да се върне на Първоинстанционния съд, за да обяви първоначалната жалба за допустима и да се продължи производството,
- да се вземе решение относно съдебните разноски и да се осъди Комисията да заплати всички съдебни разноски, направени в настоящото производство.

Правни основания и основни доводи

Първоинстанционният съд отхвърлил като недопустима подадената от жалбоподателя срещу Комисията жалба за отмяна, тъй като жалбоподателят не представлявал юридическо лице по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО. Жалбата за отмяна била насочена срещу решения на Комисията от 10 март и 23 юни 2006 г., с които на жалбоподателя се отказвал достъп до документ SEC(2005) 420, съдържащ правен анализ на обсъждан в Съвета проект на рамково решение относно запазване на данни за целите на предотвратяването, разследването, разкриването и преследването на престъпления, включително тероризъм.

Жалбоподателят обосновава жалбата си срещу обжалваното определение на Първоинстанционния съд с две правни основания.

На първо място, Първоинстанционният съд нарушил принципа на участие на страните в производството. Като израз на гаранцията за справедливост на производството и за ефективност на правната защита, този принцип бил насочен по-конкретно към предотвратяване на положението, при което съдебното решение може да бъде повлияно от изложение, което не е обсъдено от страните. По този начин трябвало да се предотврати изненадващо решение. За избягването на изненадващо съдебно решение Първоинстанционният съд трябвало да предостави на жалбоподателя възможност за пояснения.

На второ място, Първоинстанционният съд нарушил общностното право, като изтъквал неправилно елемента от фактическия състав „юридическо лице“ съгласно член 230, четвърта алинея ЕО и неправомерно отказал да признае на жалбоподателя качеството „юридическо лице“, и съответно неговата процесуална правоспособност.

Първоинстанционният съд се основал на това, че в рамките на своите правомощия за осъществяване на процесуално представителство председателят на Landtag Schleswig-Holstein представлявал не жалбоподателя, а „непосредствено провинцията“, поради което жалбоподателят не бил правоспособен и оттам нямал процесуална правоспособност пред общностните съдилища. Оттук следвало, че Първоинстанционният съд щял да счете жалбата за допустима тогава, когато вместо жалбоподателя тя съдържа посочването „Land Schleswig-Holstein“. Това схващане било не само правно погрешно, тъй като не било в съответствие с конституцията на Land Schleswig-Holstein, но било и изненадващо решение от гледна точка на жалбоподателя, което той не е трябвало да очаква. Определението на Първоинстанционния съд било правно погрешно първо защото той не е признал, че съгласно конституцията на Land Schleswig-Holstein Landtag е „избраният от народа върховен орган за формиране на политическа воля“, и второ, защото Първоинстанционният съд не е видял, че председателят на Landtag го представлявал в неговата цялост при спорове от конституционноправен характер, които го засягат. Понятието „Land“ се използвало като всеобхватно от правна гледна точка и като неспецифично, и според контекста на правната уредба можело да се отнася както до управлението на Land, така и до нейния парламент.

Преюдициално запитване, отправено от tribunal de première instance de Mons (Белгия) на 14 юли 2008 г. — Société de Gestion Industrielle (SGI)/Белгия

(Дело C-311/08)

(2008/C 260/07)

Език на производството: френски

Препращаща юрисдикция

Tribunal de première instance de Mons